

ХРИСТОС І НЕФЕРТІ

Реальне життя — «крутіше» за сценарій фантастичного фільму.

Автор.

Сучасні археологічна та історична науки (В. Клочко, Л. Васильєв, С. Козлов) довели, що Трипільсько-арійська українська цивілізація (VI—II тис. до н. е.) є материнською по відношенню до класичних цивілізацій Індії (Арьяварта), Туреччини (Троя і Каппадокія), Сирії (Фінікія), Кіпру, Італії (Сардинія), Греції (Крит), Лівії та Єгипту.

Це й не дивно. Аналіз стародавніх еллінських та римських карт засвідчив, що після створення українського Трипілля (VI—III тис. до н. е.) в Азії, Африці та Європі з часом з'явилося чимало географічних назв з аналогічною назвою: штат Тріполі в Індії (I тис. до н. е.), міста Тріполіс у Туреччині (I ст. н. е.), Сирії (I—II ст. н. е.), Лівії (XII ст. н. е.), на Мальті (XIII ст. н. е.).

А ще процитуємо римського історика Помпея Трога (I ст. до н. е.): «Скіфське плем'я завжди вважалося найдавнішим, хоча між скіфами і єгиптянами довго тривала суперечка про давність походження...».

Теукри — скіфи — арії — українці

Безумовно, П. Трог не міг не знати праці Геродота «Терпсихора», в якій «батько історії» прямо називає скіфів-георгіїв «нащадками древніх і славних теукрів».

Не міг не знати й те, що Теукром (за Геродотом) звали першого царя Трої (3100 р. до н. е.), нащадки якого (Еней та його внуки Рем і Ромул), за свідченням Тита Лівія (I ст. до н. е.), заснували величний Рим. Та й загалом римляни троянців так і звали — Теусрі!

Але троянці-теукри заснували не тільки Рим. Іспанське місто Понтеведра, згідно з легендами, теж було засноване троянським

царем Теукром. А одна з мальовничих площ цього портового міста й досі називається площею Теукро (Теусро)!

Пригадаємо також і «батька географії» Страбона, котрий писав про теукрів, які, за його словами, походять з Криту (крито-мікенська цивілізація. — В.Б.).

Цих самих теукрів чимало вчених ідентифікують з тьєкер (одне з племен «народів моря»), котре, згідно з даними єгипетського папірусу Вен-Амона, населяло біблійне (дорійське. — В.Б.) місто Дор (нагадаємо, що дорійці прийшли до еллінської Спарти з території України)!

У давньоіндійському епосі «Махабхарата» не раз зустрічається ім'я верховного жерця Шукра, який теж «чомусь» спілкувався санскритом.

Теукроса Вавилонця згадують перські хроніки III ст. н. е. Книга цього жерця з астрономії за наказом царів Сасанідів була перекладена із санскриту перською державною мовою. Про це пише Філіп Гюіз у своїй праці «Древня Персія», котра вийшла 2002 року в Парижі.

Останній також відзначив, що в доісторичну епоху Персією правила древня династія Кеянідів, які царювали і в Самарканді. Те саме ім'я мав і один з єгипетських фараонів — Киян.

Якщо додати, що династія Кеянідів (у тому числі герой іранського епосу Рустам) належала до саків/скіфів, вимальовується надзвичайно цікава картина!..

Можливо, саме тому З. Рагозіна у книжці «История Мидии, второго Вавилонского царства и возникновения Персидской державы» (1903 р.) однозначно зазначає, що скіфи є предками українців.

Це підтверджується і працями С. Наливайка, котрий дійшов аналогічних висновків після дослідження староіндійських текстів, написаних мовою аріїв, про яку йшлося вище.

У свою чергу, російський сходознавець Л. Васильєв у своїй фундаментальній «Истории Востока» (1998 р.) довів, що «арії вийшли

у II тис. до н. е. з берегів Дніпра». А це, як відомо, і досі є територією проживання українців.

Отже, ми маємо всі історичні, археологічні, філологічні та релігійно-міфологічні підстави вивести логічний ланцюжок становлення і трансформації українського етносу: «теуcri — скіфи — арії — українці», а саму назву народу «українці» віднести щонайменше до кінця IV тис. до н. е.!

Наше відлуння в Єгипті

Історична традиція стверджує, що назва Єгипту походить від грецького слова Ейгюптус, яким спочатку іменували храм Хет-ка-Птах — Палац Духу Птаха, котрий з часом дав своє ім'я єгипетській столиці (Мемфіс/Каїр), а згодом — і всій країні.

Той храм і фортецю навколо нього збудував у 3100 р. до н. е. цар першої загальноєгипетської держави Менес (чи не від пеласгійсько-лелегського слова мена/міна — тобто купець, міняла?), за якого в Єгипті почалося літописання. Фараони, які змінили Менеса на єгипетському троні, за свідченням Олега Крижанівського, теж мали «чомусь» неєгипетські прізвища.

Зауважимо також, що назва головного єгипетського храму Хет-ка-Птах звучить дуже вже по-українськи: Хата-Птаха. А вихідці з української Аратти — пелазги/лелеги мали тотемом білого птаха — лелеки.

За свідченням Страбона, лелеги (які разом з пеласгами та еллінами заклали основу грецького етносу) були кочівниками і «скрізь, де вони просувалися, залишали кургани». Отже, виходячи з опису «батька географії», лелеги — дуже схожі на скіфів!

Судячи із зображень на єгипетських пірамідах (поховання дружини фараона Хеопса та його матері Хетепхерес, поховання Тутанхамона), єгипетські цариці того часу були білявками з голубими очима. Крім того, варто зауважити, що там у чималій кількості зустрічається тризуб (нині — малий Державний Герб України).

Але й це не все! Як свідчить російський історик Е. Церен, у тогочасному Єгипті виникає архітектурний стиль, побудований на

імітації в камені дерев'яних стовпових і шатрових конструкцій, характерних для ямної археологічної культури — саків!

Нагадаємо, що саками у стародавніх Україні, Персії та Індії звали представників скіфського племені! В українському Криму, як відомо, й досі стоїть місто Саки, яке, безумовно, має тисячолітню історію!

Зрозуміло, що після втрати предками українців влади в Єгипті архітектурний і мистецький стилі істотно змінюються. Зокрема, зникають мотиви імітації дерев'яного домобудування, зникають із храмових малюнків воїни арійської зовнішності з «оселедцями», не стає там і портретів фараонів-білявок...

Повертаючись до біблійних народів моря, слід зазначити, що серед них виокремлюють дорійців (оріїв), критян (теукрів), лелегів (пелазгів) та ін. На Полтавщині, між іншим, лелек і досі називають лелегами (згадуються у єгипетських та єврейських священних книгах, у тому числі в Біблії), а на Чернігівщині й досі стоїть древнє місто Мена.

У перекладі з санскриту мена означає риба. Перші християни, яких на першому етапі існування християнської церкви переслідувала Римська імперія, «чомусь» своїм символом теж вибрали рибу. Намалювавши рибу на своїй руці, вони показували цей символ як перепустку на катакомбні богослужіння, за участь в яких можна було запросто стати жертвою хижих звірів на арені Колізею...

Як вважає І. Кузич-Березовський, друга праукраїнська хвиля проявилася в Єгипті у II тис. до н. е. у вигляді двох правлячих династій: XV — Великі Гіксоси та XVI — Малі Гіксоси.

Це підтверджується і поверненням на зображення пірамід (гробниця фараона Херемхеба, II тис. до н. е.), портретів воїнів, дуже схожих своїми «оселедцями» на трипільців-аріїв (III тис. до н. е.), дружинників переможця Хозарії — князя Святослава (IX ст.) та українських козаків (XIV ст.).

Загалом етнонім гіксоси єгиптологи перекладають як володарі чужоземних країн. Тож з яких таких чужоземних країн прибули ці володарі до Єгипту?

Найкраще про це скажуть імена киянської династії фараонів-гіксосів: Киян (з міста Київ?), Шишак (з полтавського міста Шишаки?), Любарн, Гузій, Мина (з чернігівського міста Мена?), Вусирод, Гор (з черкаського міста Городище чи хмельницького міста Городок?), Пітана, Телепін, Тудалій, Укрмир.

З якого регіону України походили роди цих фараонів Єгипту, не так вже й важливо, але те, що їхні імена мають українське коріння, це — факт!

В. Янович вважає, що гіксоси були саками (гіг саки — великі саки), а С. Березанська ідентифікує саків із представниками так званої ямної археологічної культури, які домінували в Україні у III—II тис. до н. е.

На рубежі XVIII і XVII ст. до н. е. вони захопили Нижній Єгипет, де створили потужну племінну державу і збудували свою столицю — фортецю Аваріс, яку поєднали 625-кілометровим захисним муром з фортецею Геліополь. Але через 260 років гіксоси втратили контроль над Єгиптом...

Загадкові і древні копти: Ісус Христос був верховним жерцем Єгипту при фараоні Менесі?

Відомий єгиптолог Ж.-Ф. Шампольон (1820 р.) свого часу із здивуванням помітив, що мова корінного єгипетського етносу — коптів (утворився шляхом змішування африканських племен кушанів, шумерів та інших праукраїнських племен у VI—III тис. до н. е.) дуже споріднена із староскіфсько-скелотською мовою. Лише оволодівши мовою коптів, він зміг розшифрувати зміст древніх єгипетських папірусів!

Дослідник з Одещини Петро Гарачук (Анан'їв) помітив, що лише в коптській, староукраїнській та еллінській мовах є такі літери і звуки, як Ж, Є, Ї та Щ. До того ж коптська й українська мови мають однакову кількість літер у своїх абетках — по 32 тощо. Зрозуміло, такі «збіги» є серйозними підставами для висновків, що ці писемності і мови народжені одним народом!

На думку П'єра дю Бурге, який написав книжку «Копти» (Софія, 2006 р.), «копти — це чисто і просто єгиптяни». Він, зокрема, зауважує, що їхнім головним храмом є храм Хет-ка-Птах (Het-ka-Ptah) у Мемфісі. Той

самий храм, який був збудований фараоном Менесом на межі III тис. до н. е. і який дав назву Єгипту!

Нагадаємо, що копти відрізняються від арабів, які захопили Єгипет у середні віки нашої ери. Вони мають світлішу шкіру і, як свідчить Енциклопедичний словник Ф. Брокгауза та І. Ефрона, відзначаються особливими бюрократичними талантами і «заповнюють собою всі єгипетські канцелярії», успішно займаються землеробством, ремеслами і торгівлею.

Уже багато століть копти (як свого часу євреї та українці) не мають своєї державності, хоча їх налічують 7 мільйонів в Єгипті і понад мільйон по всьому світу. За довгі роки бездержавності ці корінні єгиптяни практично втратили свою мову і в побуті розмовляють арабською, а мова предків залишилася лише в богослужіннях.

Вони мають свого папу, а своїх священиків, за свідченням І. Кузич-Березовського, готують в українських семінаріях у Канаді. Якщо подивитися на коптський символ життя, викарбуваний у VI ст. на стіні одного з коптських храмів (мал. 1), то він дивовижно схожий, як свідчить В. Мойсеєнко, на берегинь українців (мал. 2).

«Ч о м у с ь» н а с в о ї х і к о н а х к о п т и д у ж е
п о л ю б л я ю т ь р о з м і щ у в а т и н а й б і л ь ш
ш а н о в а н и х п е р с о н а ж і в с в о є ї і с т о р і ї —
М е н а с а і Х р и с т а (м а л . 3).

Запитаємо себе: і чому це Мене(а)с і Христос зображені на одній і тій само коптській іконі? Погодьтеся, це не дуже логічно, розміщувати на одній іконі людей (богів?), що жили з інтервалом у три тисячі років!

Зазвичай на іконах відображають людей (богів) з однієї епохи. Якщо це так, тоді Ісус Христос (саме через коптсько-українське «І») жив щонайменше на три тисячі років раніше і міг бути верховним жерцем храму Бога Птаха при царі Менесі?!

Хоча, ймовірно, згадана ікона символізувала певну ідеологічно-релігійну чи етнічно-міфологічну правонаступність від Менеса — до Ісуса Христа. Але в будь-якому разі цілком зрозуміло, що зв'язок Менес—Христос має, безумовно, коптську природу!

І ще одне. «Чомусь» коптський ієрогліф анх (символ життя) зливається з іменем Христа (мал. 4). Якщо вже цей символ/ім'я потрапив до абетки, ясно, що він має багатотисячолітню історію!..

Промовистий факт: найпопулярніше чоловіче ім'я в сучасних коптів — Менас! І це ім'я дивовижно збігається з ім'ям Менаса — першого царя об'єднаного Єгипту!

Повертаючись до церковних справ, відзначимо, що у коптів велику повагу «чомусь» має зображення кінних святих (мал. 5).

Але якщо згадати, що гіксосам/скіфам удалося підкорити у II тис. до н. е. Єгипет — завдяки кінним військам, колісницям та мідній зброї (яких не знали африканські аборигени), — то розшифровка цієї таємниці лежить на поверхні: скіфи — вони і в Африці скіфи!

До речі, дослідники коптської культурно-релігійної спадщини помітили, що на їхніх іконах, які містять зображення кінних «християнських святих», намальовано шпори. Але ж візантійська кіннота не використовувала шпор. Це — скіфський винахід! Така ось цікавинка: на «християнських» іконах коптів зображено «язичницькі» святі «скіфської національності» — чи не дивина?!.

Ця маленька дрібничка може бути розгадкою великої таємниці, чому візантійські імператори так жорстоко (аж до фізичного знищення і взаємних анафем) переслідували коптський народ, який, судячи з усього, дав світові Ісуса Христа!

Можливо, тому, що в таємних келіях «візантійського відділу пропаганди та агітації» вже готувалася спецоперація «Біблія» (приблизно V ст. н. е.), в котрій потрібно було змінити національність Божого Сина, якого до того ж зробили молодшим на три тисячі років?..

Якщо це так, тоді так звана «наша ера» має розпочатися на межі IV—III тис. до н. е. і повинна бути прив'язана до осіб фараона Менеса та верховного жерця храму лелегів Христа, котрі належали до обраного Богом народу, що й досі зветься коптами!

Але ж копти, «ну дуже схожі» (за Страбоном) на скіфів, котрі, за словами римлянина Помпея Трога: «...завжди вважалися

найдавнішими, хоча між скіфами і єгиптянами довго тривала суперечка про давність походження...». Отже, як писав поет: «Так, скіфи ми!...».

Нефертіті — з роду жерців міста Коптоса

Чи знаєте ви, що єгипетських принцес у стародавні часи за кордон заміж не віддавали. Мотивація прозаїчна: за традицією, чоловік старшої доньки попереднього фараона ставав новим фараоном.

Фараон Аменхотеп IV/Ехнатон (1364—1347 рр. до н. е.) цю традицію зруйнував. Він одружився на красуні Нефертіті (мал. 6), котра не була дочкою Аменхотепа III. Але для нас у цій ситуації важливе інше.

Як свідчать єгипетські хроніки, цариця Нефертіті, чий неперевершений образ — поряд з образами пірамід та посмішкою фараона Тутанхамона (її зятя) — став символом Древнього Єгипту, народилася в древньому (вже на ті часи) місті Коптосі!

Аменхотеп IV порушив династійну традицію престолонаслідування. Він змінив ставку з чорножрецької релігії Бога Амона на солярний культ Бога Атона (Сонячного диска), а себе проголосив Божим Сином — АнхАтоном (AnkhAton).

Зверніть увагу на першу частину імені цього фараона — це ж коптський ієрогліф анх (символ життя), який «чомусь» зливається з іменем Христа! Ще одна революційна загадка історії, достойна імені цього царя-реформатора!..

Усе було добре, але в Нефертіті народжувалися лише дочки — аж шість! Можливо, це, а можливо, інтриги жерців Бога Амона призвели до того, що згодом її місце займає цариця-дублерка з того ж царського дому фараона Ехнатона.

Її ім'я нам теж здається глибоко символічним — Кія! Спочатку її політична кар'єра видається не менш вражаючою, ніж у Нефертіті. Вона народжує Тутанхамона і стає другим, або молодшим, фараоном!

Але фінал — такий само. Хто-хто, а жерці-чорнокнижники чудово знали на інтригах. Так само, як і на отруті, якою, подекуди,

зрештою, нагодували й АнхАтона... Експеримент з однобожієм
довелося відкласти на півтора тисячоліття...

Насамкінець хочемо звернути увагу наших читачів, що в Єгипті існує
одне місто Каїр (колишній Мемфіс), де розташовано найвідоміший
коптський храм Хет-ка-Птах. В Україні було і є нині щонайменше п'ять
населених пунктів, котрі мають назву Каїр (Миколаївська, Одеська і
Херсонська області).

В Єгипті є одне місто з Коптос. В Україні — Коптіве (Донеччина),
Коптівидівка (Житомирщина), Коптівичівське (Київщина), Коптів
(Полтавщина), Коптівка (Харківщина), Копти (Чернігівщина).

Хтось, можливо, скаже: «Випадковість»!.. Але, враховуючи
лінгвістичну, релігійно-міфологічну та етнічну спорідненість предків
коптів і українців, ви в це повірите?!

Валерій БЕБИК, доктор політичних наук,

проректор Університету «Україна»,

голова Всеукраїнської асоціації політичних наук

15 жовтня 2008

Газета «Голос України»